

РЕШЕНИЕ

№ 2431

гр. София, 04.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав, в публично заседание на 17.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Аглика Адамова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Илиев, като разгледа дело номер **9896** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 1 ЗОДОВ.

Ищецът [фирма] чрез процесуалния си представител твърди, че на 30.09.2005г. сключил договор за наем с [фирма], по силата на който му предоставил за временно и възмездно ползване помещения в лабораторен корпус № 2, [улица] обща площ 173,46 кв.м. за срок от три години, считано от 15.10.2005г., срещу наемна цена от 520, 38 евро, без ДДС, платими в лева, по фиксинга на БНБ в деня на плащането. С допълнителното споразумение от 30.11.2005г., наемната площ била увеличена с 12, 16 кв.м., а наемната цена нараснала на 556, 86 евро без ДДС или 1089,21 лв без ДДС, като новата наемна цена влиза в сила от 01.12.2005г. За периода 04.10.2005г. до 12.02.2007г. [фирма] реализирало доходи от получаваната наемна цена. Със заповед № ДК-23-17/02.02.2007г. на Началника на СРДНСК било забранено ползването на строеж – шивашки цех – преустройство на помещения от съществуваща административна сграда Лабораторен корпус № 2, [населено място], [улица], тъй като същият не бил въведен в експлоатация по надлежния ред. Заповедта била изпълнена предварително, като с констативен протокол № ДК-23-17/21.02.2007г. СРДНСК констатирала доброволно освобождаване на наетите от [фирма] помещения от оборудването и прекъснато хранване на строежа, считано от 16.02.2007г. На 12.02.2007г. договорът за наем бил прекратен, поради привеждане на заповедта в изпълнение. С решение от 24.10.2007г. на АССГ, 38 състав, потвърдено с решение № 3448/16.03.2009г. на ВАС, заповедта била отменена.

При така изтъкнатите факти, дружеството претърпяло имуществени вреди – пропуснати ползи от нереализирано плащане на наемна цена в размер на 26 141, 20 лв за периода от 15.02.2007г. до 15.10.2008г.

Ответникът - Дирекция за национален строителен контрол, чрез процесуалния си представител оспорва иска. Изтъква, че договорът за наем не е бил прекратяван, а ищецът не е реализирал правото си да поиска спиране изпълнението на заповедта.

Прокуратурата чрез прокурор Илиев при СГП счита иска за неоснователен.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и ги прецени в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

На 30.09.2005г. между [фирма] и [фирма], е сключен договор, по силата на който дружеството предоставя на едноличния търговец за временно и възмездно ползване помещения в лабораторен корпус № 2, [улица] обща площ 173,46 кв.м. за срок от три години, считано от 15.10.2005г., срещу наемна цена от 520, 38 евро, без ДДС, платими в лева, по фиксинга на БНБ в деня на плащането.

С допълнителното споразумение от 30.11.2005г., наемната площ била увеличена с 12, 16 кв.м., а наемната цена е нараснала на 556, 86 евро без ДДС или 1089,21 лв без ДДС, като новата наемна цена влиза в сила от 01.12.2005г.

Със заповед № ДК-23-17/02.02.2007г. на Началника на РДНСК, [населено място] е забранено ползването на строеж – шивашки цех – преустройство на помещения от сграда лабораторен корпус № 2, [населено място], [улица], тъй като същият не е въведен в експлоатация по надлежния ред. Определен е срок до 16.02.2007г. за обезопасяване на строежа и срок до 21.02.2007г. за преустановяване на електрозахранването и водоснабдяването на строежа. До управителя на дружеството е отправена покана за доброволно изпълнение на заповедта от 02.02.2007г.

С протокол от 12.02.2007г., съставен между страните по наемното правоотношение, действието на договора за наем е прекратено, на основание заповед № ДК-23-17/02.02.2007г. на Началника на РДНСК, [населено място], като наемателят освобождава наетите помещения в срок до 16.02.2007г. Този протокол, представен с исковата молба не е оспорен в предвидения срок, с представения писмен отговор на исковата молба, нито в първото съдебно заседание. Едва в писмената защита на ответника, представена на 17.04.2012г. се изтъква, че протоколът е създаден с оглед процеса.

Съгласно констативен протокол № ДК-23-17/21.02.2007г. СРДНСК констатира доброволно освобождаване на помещенията от шивашки машини и прекъсване на електрозахранването на строежа, считано от 16.02.2007г.

С решение от 24.10.2007г. на АССГ, 38 състав, по адм. дело 441/2007г., потвърдено с решение № 3448/16.03.2009г. на ВАС, заповед № ДК-23-17/02.02.2007г. на Началника на СРДНСК е отменена.

Представени са фактури за заплащане на наемна цена за периода октомври 2005г. – февруари 2007г.

От показанията на свидетеля Н. Г. Т. се установява, че през 2005г. е бил наемател на помещение, което използвал като шивашки цех. Договорът не бил изпълнен докрай. През 2007 г., месец януари-февруари дошли багери, почнали да заграждат, викали полицията. После спрели тока и водата. Развалили договора, не могли да ползват имота. Никой не е гонил свидетеля, но договорът за наем бил прекратен. Свидетелят преместил цеха на друго място, за да може да довършат поръчката. Той е подписал

протокола на л.14 и л.15 от делото. Съдът кредитира показанията на свидетеля, като кореспондиращи с останалия доказателствен материал.

От заключението на назначената съдебно-икономическа експертиза, възприето от съда като добросъвестно и обосновано, се установява, че наемната цена по договор за наем от 30.09.2005г. е осчетоводявана от [фирма] като приход за периода 15.10.2005г. – 12.02.2007г. Размерът на осчетоводяваната като приход от [фирма] наемна цена на основание на договора за наем от 30.09.2005г. за всеки от месеците от сключването на договора за наем до прекратяването му на 12.02.2007г. е посочена в колона 6 на таблица № 1. Сумите по представените 17 броя фактури за периода 04.10.2005г. до 07.02.2007г. съвпадат с осчетоводените плащания в счетоводството на [фирма]. За срока на договора за наем до 15.10.2008г. наемите, които [фирма] би получил от [фирма], възлизат на 25424, 44 лв с ДДС, съгласно таблица № 2 за периода от 01.03.2007г. до 15.10.2008г. Периодът от 15.02.2007г. до 28.02.2007г. е получен като приход от жалбоподателя, съгласно фактура № 48/07.02.2007г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Разпоредбата на чл. 1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди предвижда, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. В конкретния случай ищецът твърди, че са му нанесени вреди от незаконосъобразен акт на РДНСК- С.. Страните не спорят относно издаване на този акт, отменен с представените по делото съдебни решения. Налице е процесуалната предпоставка за предявяване на иска, предвидена в чл. 204 АПК.

За уважаване на предявените искове ищецът следва да докаже по безспорен начин кумулативното наличие на следните предпоставки: че е претърпял описаните в исковата молба вреди и че те са в пряка връзка с посочените незаконосъобразни действия и бездействия. Относно тежестта на доказване съдът е дал изрични и конкретни указания в разпореждането за насрочване.

Непозволеното увреждане представлява сложен юридически факт, включващ следните елементи: деяние, противоправност на деянието, вреда, причинна връзка между деянието и вредата. Отговорността на държавата и общините е обективна и вина в случая не се изследва. Деянието се разбира като конкретна външна проява на едно лице, изразено както в действие, така и в бездействие. То е противоправно, когато противоречи на правните норми.

Налице е първият елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане – незаконосъобразен акт на служители на ответника, който е отменен с влязло в сила съдебно решение.

Освен противоправно деяние, непозволеното увреждане предполага и вреда. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на богатата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние. Вредата е в причинна връзка с извършеното деяние, когато е пряка и непосредствена последица от него.

Съдът намира, че от събраните по делото доказателства се установява, че прекратяването на договора за наем, сключен между ищеца и трето лице, е било реализирано преди изтичане на срока на договора и то именно поради изпълнението на заповедта на ответника. В този смисъл са както свидетелските показания и протокол от 12.02.2007г., така и констативния протокол от 21.02.2007г. на служители на

ответника, от който се установява, че към посочената дата заповедта се изпълнява, а помещенията са освободени от оборудването. Представени са доказателства за размера на наемната цена и нейното получаване от ищеца до момента на прекратяване на договора. Видно е от договора за наем, че той е сключен за срок до 15.10.2008г. Следователно обосновано е да се предположи, че ако договорът за наем не беше прекратен, дружеството-наемодател би реализирало приходи в размер на наемната цена за целия период, оставащ до изтичане на срока на договора. От експертизата се установява размерът на нереализираните приходи. Действително е налице вреда, изразяваща се в пропуснати ползи в размер на 25 424, 44 лв за периода 01.03.2007г. до 15.10.2008г., по 1307, 06 лв месечно с ДДС.

За да е основателен искът за обезщетение, е необходимо и да е налице пряка и непосредствена причинна връзка между отменената заповед на Столична РДНСК и претърпените вреди – чл. 4 ЗОДОВ. Вредите са пряко следствие от противоправното поведение, когато следват от него, когато то е необходимо условие за тяхното реализиране. Те са негово непосредствено следствие, когато няма други елементи между него и вредите по фактическата верига, които да обуславят настъпването им. Съдът намира, че претърпените вреди в случая са преки, непосредствени, а и предвидими, при наличието на сключен договор за наем за помещенията, предмет на заповедта.

В хода на процеса ответникът е направил възражение, че ищецът не е поискал спиране на изпълнението на заповедта. Съдът намира, че липсата на искане за спиране не се отразява на причинната връзка между деянието на ответника и настъпването на вредите, а може да се обсъжда във връзка с евентуално съпричиняване по смисъла на чл. 5, ал.2 ЗОДОВ. Съпричиняването е сложен юридически факт, който предполага, че между настъпилите вреди и поведението на увреденото лице има пряка и непосредствена причинна връзка. Поведението на това лице може да се изрази както в действие, така и в бездействие. Не е необходимо това поведение да е противоправно, но то следва поне да е в противоречие с грижата на добър стопанин.

В случая, за ищеца действително е била налице правна възможност да поиска спиране изпълнението на заповедта, като представи доказателства за настъпването на евентуални сериозни имуществени вреди. Тази правна възможност не е била реализирана и това поведение действително е в противоречие с грижата на добър стопанин. Бездействието на ищеца обаче не е пряка и непосредствена причина за настъпването на вредите, защото спирането на изпълнението настъпва не поради самото искане за това, а като последица от съдебен акт. Поради това съдът намира, че пропусъкът на ищеца да поиска спиране на изпълнението не е основание да му се откаже обезщетение или неговият размер да бъде намален.

По изложените съображения искът е основателен и доказан до размера на 25424, 44 лв за периода 01.03.2007г. – 15.10.2008г. В останалата част до пълния предявен размер от 26141, 20 лв и за периода 15.02.2007г. – 28.02.2007г. искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. На основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ ответникът следва да заплати дължимите съдебни разноски изцяло, а именно 25 лв държавна такса, 300 лв - възнаграждение на вещо лице, адвокатски хонорар в размер на 1164 лв. По делото е внесена държавна такса в размер на 1045,65 лв, над изискуемия размер по чл. 2а, т.2 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК. Представени са доказателства за заплащане на договореното адвокатско възнаграждение – фактура и разпечатка от електронната система Б..

Воен от горното Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА, на основание чл.1 ЗОДОВ, Дирекция за национален строителен контрол да заплати на [фирма] сумата 25424, 44 лв / двадесет и пет хиляди четиристотин двадесет и четири лева и четиридесет и четири стотинки/ - обезщетение за пропуснати ползи за периода 01.03.2007г. – 15.10.2008г., ведно със законната лихва от завеждане на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, като ОТХВЪРЛЯ иска до пълния предявен размер от 26141, 20 лв и за периода 15.02.2007г. – 28.02.2007г.

ОСЪЖДА Дирекция за национален строителен контрол да заплати на [фирма] съдебни разноси в размер на 1489 лв / хиляда четиристотин и осемдесет и девет лева/. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: